

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 4884/19
Дана: 03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским помоћником Ђорђем Ђорђевићем, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж 7917/2014 од 28.03.2019. године, донете по уставној жалби А.А. из ..., ..., изјављеној против пресуде Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 7468 /12 од 04.07.2014. године, донете по тужби тужиоца А.А. против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ради поништаја решења ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда У 7468/12 од 04.07.2014. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., ..., поднета ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године, којим је као неоснован, одбијен приговор тужиоца и потврђено решење дисциплинског старешине Полицијске управе Краљево, Б.Б., број 116-529/10 од 01.03.2012. године, којим је тужилац, распоређен на радно место официра ОП, Краљево, у звању вишег полицијског инспектора, до сада дисциплински кажњаван, оглашен одговорним за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији («Сл. гласник РС», бр. 101/05, 63/09 и 92/11-одлуке

Уставног суда), те му је применом члана 159. став 1. тачка 2. наведеног Закона изречена дисциплинска мера распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема у трајању од једне године.

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда, А.А. је изјавио уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 7917/2014 од 28.03.2019. године, којом је у тачки 1. изреке, усвојио уставну жалбу Горана Радовановића и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 7468/12 од 04.07.2014. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује, а тачком 2. изреке, поништио пресуду Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 7468/12 од 04.07.2014. године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године.

Уставни суд је, као разлоге за овакву одлуку, навео да у предметном управном поступку првостепени орган претходно није утврдио да ли су испуњени услови да се Независном полицијском синдикату Србије, призна својство странке, будући да је наведена синдикална организација у поднеску од 03.02.2012. године, поставила захтев да учествује у својству странке у дисциплинском поступку који је вођен против подносиоца уставне жалбе и да, у зависности од тога, одлучи о одлагању заказане усмене расправе. Наведени пропусти нису отклоњени у поступку по приговору, односно по тужби подносиоца уставне жалбе, иако су другостепени орган и Управни суд оценили да Независни полицијски синдикат Србије може бити странка у поступку и да има очигледан правни интерес да у њему учествује, имајући у виду и да би сврха појављивања синдикалне организације као странке била да допринесе интересима одбране подносиоца, као њеног члана против кога се води дисциплински поступак. Уставни суд даље указује да је раније важећи Закон о општем управном поступку наглашавао посебну процесну заштиту члана синдиката прописивањем да синдикална организација може бити странка ако се поступак односи на неко право или правни интерес њеног члана, при чему Закон није искључивао учешће синдикалне организације у случају када је њен члан обезбедио себи квалификовану правну помоћ, већ је орган и тада био у обавези да утврди да ли синдикат, који то захтева, има страначку легитимацију у датој управној ствари. Стога је Уставни суд утврдио да је оспореном пресудом Управног суда подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, као елемент права на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, па је одлучио као у тачки 1. изреке и да се отклањање штетних последица подносиоцу уставне жалбе у овом уставно судском поступку може остварити једино поништавањем оспорене пресуде Управног суда, као у тачки 2. изреке, и одређивањем да се у поновном поступку донесе нова одлука по тужби подносиоца уставне жалбе против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године. Уставни суд даље констатује да подносилац у уставној жалби истиче повреду права на суђење у разумном року, у управном поступку који је вођен пред Министарством унутрашњих послова, Полицијска управа у Краљеву, у предмету

К број 116-529/10, али је оценио да се трајање поступка који се оспорава уставном жалбом објективно не може сматрати неразумно дугим, будући да је наведени поступак трајао од 20.12.2010. године до 04.07.2014. године, дакле три и по године, с тим што би требало имати у виду да је разумна дужина трајања поступка релативна категорија која зависи од околности сваког конкретног случаја.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 7917/2014 од 28.03.2019. године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дисциплинске комисије у Крагујевцу, ДК број 116-4/12-47 од 06.04.2012. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби поднетој Управном суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа наводећи, поред осталог да синдикалној организацији није била дата могућност да учествује у поступку и да изврши увид у списе предмета, упркос обавештењу које је било упућено дисциплинском старешини, да се синдикална

организација придружује тужиоцу, на који начин су повређене одредбе чл. 41., 70., 71., и 129. Закона о општем управном поступку. Поред тога, дисциплинска комисија је одбила приговор тужиоца којим се указује на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање услед одбијања дисциплинског старешине да саслуша у својству сведока лице које је предложио тужилац, па су оваквим поступањем повређени чл. 126., 132., 133. став 2. истог Закона. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је против тужиоца покренут дисциплински поступак закључком првостепеног органа 01 К број 116-529/10 од 20.05.2010. године, због учињене тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији. Дисциплинска комисија је утврдила да је тужилац, као лице које је до сада дисциплински кажњавано, одговоран због тога што је дана 25.05.2009. године, у својству командира ПИ Врњачка Бања, примио захтев за издавање сагласности за обављање послова физичко – техничког обезбеђења предузећа «Salus sekuriti» доо из Врњачке Бање, а затим дана 26.05.2009. године, издао писану сагласност за обављање физичко – техничког обезбеђења том предузећу под 06 број 210-1220/09, за чије издавање и потпис није био овлашћен од стране начелника ПУ Краљево и командира ПС Врњачка Бања, на који начин је омогућио наведеном предузећу да на конкурс јавних набавки буде изабрано и добије послове физичко – техничког обезбеђења у Спортском центру у Врњачкој Бањи.

У поступку по приговору на решење првостепеног органа, тужени је нашао да су наводи приговора неосновани, и да је дисциплински старешина на основу правилно спроведеног првостепеног поступка, изведених доказа и правилно утврђеног чињеничног стања, изрекао одговарајућу дисциплинску меру, имајући у виду тежину учињене повреде службене дужности и степен одговорности тужиоца, па је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

По оцени Управног суда, оспорено решење туженог органа није правилно и на закону засновано. Ово стога што је ранијим Законом о општем управном поступку («Сл. лист СРЈ», бр. 3/97 и 31/01 и «Сл. гласник РС», бр. 30/10), поред осталог било прописано чланом 41. тог Закона, да странка може бити и синдикална организација ако се поступак односи на неко право или правни интерес члана те организације. Имајући у виду тврдњу тужиоца да у управном поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења Независном полицијском синдикату Србије, чији је члан тужилац, није била дата могућност да као странка учествује на усменој расправи, као и да је иста с позивом на наведени члан 41. Закона тражила да се укључи у дисциплински поступак као странка која се придружује тужиоцу, првостепени орган је претходно требало да утврди да ли су испуњени услови да се синдикалној организацији призна својство странке и да, у зависности од тога, одлучи о одлагању заказане усмене расправе, при чему одређивање лица преко кога ће синдикална организација вршити радње у

поступку није било препрека за решавање наведених питања. Како Закон није искључивао учешће синдикалне организације у поступку ни када је њен члан себи обезбедио квалификовану правну помоћ и тиме што синдикална организација није имала приступ првостепеном управном органу, тужилац је остао ускраћен да реализује своје право на одбрану на усменој расправи уз учешће синдикалне организације као странке у поступку, а које му је по закону морало бити доступно. У конкретном случају, тужени орган није отклонио пропусте првостепеног органа у поступку по приговору, чиме је повредио одредбу члана 232. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и да, у складу са одлуком Уставног суда Уж 7917/2014 од 28.03.2019. године након правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, донесе ново решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, како је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.07.2019. године, I-4 У 4884/19

Записничар
Ђорђе Ђорђевић, с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС